

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 322/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa § 47 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 96/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v rámci jej odôvodnenia uviedol, že v predmetnom konaní podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu 22. decembra 2008, „*ale spis dodnes nebol postúpený na odvolacie konanie, hoci mal byť odoslaný do 10 dní podľa zákona*“.

Sťažovateľ ďalej ku skutočnostiam preukazujúcim porušenie jeho práv uviedol: „*Predkladám dôkaz, že som bol v T. dňa 04. 05. 2009, keď zamestnanec infokancelárie na Krajskom súde nebol prítomný, ale telefonicky som hovoril so súdnou úradníčkou, ktorá povedala, že spis 18 C /96/2003 nie je na Krajskom súde.*“

Sťažovateľ sa v petite svojej sťažnosti domáhal vyslovenia tohto nálezu:

„*II.A. Okresný súd v Trnave porušuje základné práva D. B. garantované čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 medzinárodného dohovoru.*

II.B. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť D. B. primerané zadostučinenie vo výške 100.000 Eur v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.C. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súde v Trnave začať disciplinárne konanie proti sudkyňi JUDr. Z. Z. bezodkladne a predvolať D. B. na pojednávanie.

II.D. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súde v Trnave konať bez ďalších prieťahov podľa zákonov, Ústavy SR a medzinárodných dohovorov. Dáva lehotu na spravodlivé rozhodnutie v lehote 3 mesiace.

V prípade pokračovania v prieťahoch a porušovaní základných práv D. B., tento má nárok bez súdneho konania si vyžiadať na vlastnú žiadosť ďalšiu satisfakciu vo výške 100.000 Eur.

II.E. Okresný súd v Trnave zaplatí trovy advokátovi a sťažovateľovi v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Z obsahu podanej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ napáda postup okresného súdu v období po podaní odvolania 22. decembra 2008. Podľa tvrdení

sťažovateľa okresný súd bezdôvodne nepostúpil súdny spis na odvolacie konanie Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a tento sa mal v čase podania sťažnosti stále nachádzať na okresnom súde.

Ústavný súd preskúmal aj niektoré okolnosti predchádzajúceho postup okresného súdu v označenom konaní a z inej svojej rozhodovacej činnosti zistil, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľa na zbytočné prietahy v tomto konaní už ústavný súd rozhodol tak, že uznesením sp. zn. IV. ÚS 90/08 zo 6. marca 2008 sťažnosť namietajúcu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú a obdobne o námietkach porušenia tých istých práv rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 280/08 z 18. septembra 2008 s tým, že sčasti sťažnosť odmietol ako neprípustnú a sčasti tiež ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej nečinnosti okresného súdu v sťažovateľom napadnutom období ústavný súd zo súdneho spisu v predmetnej veci zistil, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom na pojednávaní konanom 11. novembra 2008. Následne 22. decembra 2008 sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie. Podaním z 27. januára 2009 požiadal sťažovateľ okresný súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, v dôsledku čoho bol okresným súdom vyzvaný na oznámenie aktuálnych údajov o majetkových pomeroch a na predloženie dokladov potvrdzujúcich jednotlivé údaje. Dňa 3. marca 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k tejto výzve, avšak bez predloženia relevantných dokladov. Uznesením z 24. marca 2009 okresný súd žiadosť sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov zamietol. Následne bol súdny spis 28. mája 2009 odoslaný na krajský súd na účel odvolacieho konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného

práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

V danom prípade označené konanie na okresnom súde skončilo 11. novembra 2008, keď okresný súd vydal rozsudok, ktorým rozhodol o uplatnenom nároku sťažovateľa. Hoci rozsudok nie je právoplatný, lebo sťažovateľ podal proti nemu odvolanie, k namietaným zbytočným priet'ahom už odo dňa vydania tohto rozsudku, resp. od doručenia jeho písomného vyhotovenia, nemohlo zo strany okresného súdu dochádzať. Sťažovateľ sa obrátil na ústavný súd so svojou sťažnosťou podaním doručeným 13. mája 2009, teda v čase, keď okresný súd už svojím postupom nemohol porušovať jeho označené základné právo.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému obdobiu nečinnosti okresného súdu v období od podania odvolania do predloženia veci krajskému súdu (teda v období od 22. decembra 2008 do 28. mája 2009) ústavný súd zistil, že okresný súd v tomto čase realizoval postup v zmysle § 30 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, keď na základe návrhu samotného sťažovateľa rozhodoval o ustanovení zástupcu z radov advokátov. V tomto prípade teda možno konštatovať, že faktické oddialenie predloženia súdneho spisu na odvolacie konanie krajskému súdu vyvolal svojím návrhom sám sťažovateľ, pričom okresný súd procesný postup vedúci k rozhodnutiu o tomto návrhu sťažovateľa realizoval spôsobom a v lehotách určených zákonom. Vzhľadom na uvedené nie je možné dlhší časový úsek medzi podaním odvolania a predložením veci krajskému súdu posudzovať ako zbytočné priet'ahy v konaní.

Rovnaký záver zaujal ústavný súd i k sťažovateľom tvrdenému porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, pretože v obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, resp. porušenie ktorých jeho atribútov namieta, preto ústavný súd dospel k záveru o nepreskúmateľnosti, a tým aj o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v tejto časti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2009